

Konečně doma. Moje kožešiny, můj krb, má keramika nad krbem, otcova sekera a štít. Moje teplo a pohodlí. Zatímco za okenicemi zuří víchr přinášející zimní bouři, pevný a dlouhý dům mých předků přináší bezpečí pro mé blízké. Mám zde oddělenou komnatu. To já všechny živím. Jejich oblečení, jejich jídlo, jejich děti...

Nikdo se neopovázá se mnou pohrdat, nebo mi odporovat, ne tady, v mém domě. V den, kdy zakotvila znovu moje koga v Prohnané Smršti, vyzdvihl jsem svůj rod opět na špici. Zaplavil jsem nejprve své sestry množstvím šperků, některé z nich vyráběli snad hlubinní trpaslíci ve Žhavé Síře. Staří dostali bezvadné a teplé oblečení, drobotina zase tolik pamlsků, že se jimi cpali dlouho do noci. Moji bojovníci se rozešli do svých domovů, jenom některé ženy museli přijmout ztrátu...

Teď, když popíjím medovinu a hledím do praskajících plamenů, začínám pociťovat únavu a bolesti ze zranění, které jsem utržil z výpravy. Hlavou se mi honí všechny ty zážitky a věci, které si musím nechat pro sebe. Snažím se odpočívat a dopřát svému tělu konečně co nejvíc pohodlí. Vtom do mé místnosti přivádí má sestra dvě otrokyně. Jsou to tmavovlasé ženy pěkných tvarů, jedna z nich má v sobě zaručeně elfí krev. Je mi jasné, jakou odměnu mi rodina nachystala a nejsem proti. Ženy jsou rychle prosté oděvu a přitulí se ke mně, blízko krbu. Hladí mě a zkoumají moje ztrápené tělo. Šimrají mě po jizvách a znavených svalech. I já si užívám jejich krásy. Zanedlouho mi stejně položí otázku, kterou jsem čekal. Oni ví, že jsou mými otrokyněmi, ale nepředchází mě pověst tyрана. Ptají se na mé nejhorší zranění. Na mé nejstrašnější jizvy po celé levé straně těla. Na má znamení po hrozných popáleninách.

„Jak se ti to stalo, náš pane?“

Pokládá mi půlelfka otázku, kterou jsem slyšel již tolikrát. Nechce se mi moc do vyprávění, ale nakonec mi to dělá docela dobře, dívat se do těch hypnotizujících očí těchto žen. Možná si ty otrokyně nějakou dobu nechám, když mě tolik zbožňují. Začínám tedy líčit příhodu, která se mi vryla do paměti více než před desetiletím.

Tehdy jsem se, jako mnozí jiní bojovníci klanu rozhodl ulovit krakena a získat z něho trofej. Připravoval jsem se měsíce. Vyptával jsem se jiných bratří, kteří už tuto zkoušku měli za sebou, nechal jsem si u hraničářů vyrobit několik velikých kopí, jedno z nich mi dokonce očaroval zaklínač ze skalního města Záře Hvězd. Svou loď jsem nechal upravit tak, aby se dal kraken dobře stopovat a vrhat na něj kopí, pokud se objeví na hladině. Také jsem týdny trénoval plavání a utužoval tak tělo. Podplatil jsem lovce a lodivoda znalého úkrytu krakenů a místa největšího výskytu. Dobře jsem zásobil a vybavil posádku,

kdyby se lov protáhl a připraven na svůj životní souboj, který mě měl vynést mezi legendy, vyrazili jsme.

Pátrání bylo zdlouhavé, oceán nepříznivý, jako vždy. Setkali jsme se s několika plavidly, křikem a bušením do štítů se nám podařilo zahnat piráty z Trýzněné Slávy a obloukem jsme se vyhnuli flotile poloskřetů s černými vlajkami černokněžníka Zodaka. Mnoho námořníků a bojovníků na palubě mě začalo později proklínat, protože počasí se zhoršovalo a zásoby docházely. Nakonec jsem musel všem slíbit odměnu, na kterou jsem možná (zatím) ani neměl prostředky.

Asi ve třetím měsíci beznadějného pátrání se na mě ale usmálo štěstí. Pozorovatel v koši na stožáru hlásil podivné útvary na hladině. Lovci, kteří již s krakenem měli zkušenosti naplnili zraky, kormidelník se snažil využívat větru jak jenom mohl, otroci na můj rozkaz spustily dva čluny a chopili se vesel. Těsně pod hladinou před námi skutečně putoval kraken. Neskutečně veliká stvůra s chapadly silnými jako strom. Než se stačil ponořit, dostal zásah několika kopími. Teď za sebou zanechával jasně krvavou stopu. Nemohl jsem váhat a vrhnul jsem se po hlavě do ledových vln s očarovaným kopím v ruce. Chlad mnou projel jako blesk. Ještě, že jsem v poslední době tolik trénoval na pobřeží...

Obří netvor se rychle nořil do hlubin. Podařilo se mi zachytit za ratiště jedné ze zbraní, kterou měl zabodnutou těsně za hlavou. Zíralo na mě oko velikosti melounu! To oko! Ten pohled! Poprvé v životě jsem pocítil, co je to skutečný strach. Světlo nade mnou mizelo, když mě kraken sevřel v drtivém obětí. Jedno z chapadel se mi ovinulo kolem pasu a kruhové přísavky mě pálily na kůži. Začal jsem se topit a studená voda ze mě dělala křečovitou trosku. Kraken mě stahoval do temných hlubin. Vypouštěl jsem poslední bubliny života a snažil se soustředit na svou zchromlou paži, která stále svírala očarované kopí. Poslední úder, poslední pokus zachránit si život a vykonat hrdinství, které má za sebou každý válečník z Prohnané Smršti. I já chtěl stanout hrdě před čarodějnici Vivianou a donést kus chapadla, nebo nejlépe krunýř, či dokonce přinést magické krakenovo oko! Světélkující hrot se zabořil hluboko do těla stvůry temných hlubin. Ale sevření chapadla nepovolovalo. Naopak, zvíře nabralo neuvěřitelnou rychlost. Při pohledu za sebe jsem pozoroval dlouhatá chapadla a zpěněnou směsici vody a krve. Ještě poslední marné nadechnutí a tekutina zaplní mé plíce naprosto. Najednou jsem na těle pocítil teplo, které se zvyšovalo. Páčil jsem v agónii za kopí a použil ho k odtržení kusu pancíře krakena. Vyvalila se další krev. Netvor sebou divoce škubal, ale unášel mě dál. Tak daleko, až mi došlo, kam směřuje. Voda v oceánu jakoby začínala vařit, když mě ovinuté chapadlo opustilo a já se s velikou mírou náhody a štěstí dostal na hladinu.

Vyčerpaný a napůl utopený, s kusem netvorova krunýře, v dálce jsem spatřil svou kogu, jejíž posádka po mě nepochybně pátrala. Ale příboj rozrážející se o skaliska Končin mě unášel k místu, kde voda vaří a syčí, kde stojí dva obrovské žhnoucí sloupy! Ačkoliv jsem se snažil ze všech sil, nebyl jsem schopný bojovat proti mořskému proudu. Zažíval jsem hrozné bolesti ve vařícím Krvavém Oceánu, jak jsem se přibližoval teď už na pár kroků od Ohnivých Nohou. Muži mě vytáhli na poslední chvíli pomocí píky a lana. Celý můj bok, bližší k ohnivcům byl ale nechutně seškvařený. Ta bolest byla tak hrozná!

Mou trofej, mojí část krunýře jsem ale z rukou nedal. Hleďte, ženy tady visí – má helmice z kovu a krakeního pancíře!

Obě otrokyně s obdivem hledí na část mé zbroje, která už tolikrát ušetřila mojí hlavu šrámů a zachránila mě před smrtí!